

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

วิทยุคมนาคม หรือ วิทยุโทรคมนาคม เป็นการติดต่อสื่อสารในระบบไร้สาย (Wireless Communication) โดยใช้คลื่นความถี่ (Radio Frequency) เป็นตัวพาหรือสื่อตัวกลาง สำหรับรับส่งข้อมูล ข่าวสาร ภาพและเสียง หรือการอื่นใดซึ่งสามารถให้เข้าใจความหมาย โดยมีเครื่องวิทยุคมนาคม (Radio Communications) เป็นอุปกรณ์ช่วยในการติดต่อสื่อสาร วิทยุคมนาคมเป็นเครื่องมือสื่อสารที่เริ่มจากการใช้เทคโนโลยีแบบง่าย ๆ เพื่อทดแทนระบบสื่อสารแบบใช้สาย ตอบสนองความต้องการการสื่อสารที่มีความต่อเนื่องในลักษณะเคลื่อนที่ ขจัดข้อจำกัดและอุปสรรคของการติดต่อสื่อสารด้านระยะทาง สถานที่และเวลา เทคโนโลยีโทรคมนาคมมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว เกิดการหลอมรวมเทคโนโลยีโทรคมนาคม (Technology Convergence) ระหว่างระบบสื่อสาร โทรคมนาคมกับระบบวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ทำให้การรับส่งข่าวสารในรูปของเสียง ข้อมูล และภาพ สามารถทำได้ด้วยความเร็วสูงพร้อมกันในคราวเดียวกันครั้งละมากๆ เกิดนวัตกรรมและบริการใหม่ๆ ที่หลากหลาย ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ มีความคล่องตัวสูง (Mobility) มีความอ่อนตัว (Flexibility) ไม่ว่าจะอยู่ประจำที่หรือเคลื่อนที่ โดยเฉพาะเทคโนโลยีไร้สายที่มีคุณสมบัติติดต่อได้รวดเร็วมีขนาดเล็กสามารถพกพาเคลื่อนย้ายไปมาสะดวก และสื่อสารกันได้ แม้ในถิ่นทุรกันดารที่ห่างไกล สามารถรับส่งข่าวสารทุกชนิด (Any message) ในทุกสถานที่ (Anywhere) และทุกเวลา (Anytime) การสื่อสารระบบไร้สายหรือกิจการวิทยุคมนาคมเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ระบบสื่อสารที่ดีและพอเพียง ทำให้มนุษย์มีโอกาสได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเท่าทันต่อสถานการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป ได้รับการพัฒนาทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษาและวัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ ตลอดจนการได้รับการบริการสาธารณะที่ดีและทั่วถึง

คลื่นความถี่ หรือ คลื่นวิทยุ เป็นคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีค่าและมีอยู่อย่างจำกัด เป็นทรัพยากรสาธารณะสากล คลื่นความถี่ไม่มีพรมแดน ทุกประเทศในโลกมีกรรมสิทธิ์หรือความเป็นเจ้าของร่วมกันจึงต้องใช้ร่วมกัน (Share) คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติ เพื่อประโยชน์สาธารณะ ดังนั้น การใช้ความถี่วิทยุ จึงต้องมีการประสานงานการใช้คลื่นวิทยุร่วมกันภายใต้ กฎ ระเบียบและข้อตกลง ทั้งระหว่างประเทศและภายในประเทศ การใช้ความถี่วิทยุมีความ

จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการที่ดี เพื่อรักษาผลประโยชน์ของประเทศและสาธารณะโดยรวม โดยการวางกฎ ระเบียบ และข้อบังคับทางด้านการบริหารทั่วไป มาตรฐานทางเทคนิคในการใช้ความถี่วิทยุ มาตรฐานเครื่องวิทยุคมนาคม การออกใบอนุญาตวิทยุคมนาคม และการกำกับดูแล เพื่อให้การใช้ความถี่วิทยุเป็นไปอย่างมีเหตุผล ประหยัด มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดและไม่เกิดการรบกวนกันอย่างรุนแรง กระบวนการบริหารความถี่วิทยุมีลักษณะเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์แบบสหวิทยา ซึ่งต้องใช้บุคลากรที่มีความรู้หลากหลายสาขา เช่น วิศวกรรมศาสตร์ กฎหมาย การเงินการคลัง เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ และสาขาอื่นที่เกี่ยวข้อง การจัดสรรความถี่วิทยุ เป็นกิจกรรมหนึ่งของการบริหารความถี่วิทยุ ซึ่งเป็นกระบวนการในการอนุญาตให้ตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ใช้ความถี่วิทยุหรือช่องความถี่วิทยุ ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด เช่น กำลังส่ง (Power) ความกว้างของแถบคลื่น (Bandwidth) ชนิดของการแผ่คลื่น (Type of Emission) ลักษณะทางเทคนิคของสายอากาศ (Antenna Characteristics) เขตบริการ (Service Area) และเงื่อนไขอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการอนุญาตดังกล่าวเป็นกระบวนการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคม

หน่วยงานราชการ และ รัฐวิสาหกิจ เป็นหน่วยงานที่ใช้วิทยุคมนาคมในลักษณะเฉพาะภายในหน่วยงาน มีวัตถุประสงค์สำหรับการติดต่อสื่อสารและการประสานงานในการสนับสนุนการบริหารงานภายในหน่วยงาน การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการให้บริการสาธารณะเพื่อความปลอดภัยและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น การขุดเจาะน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ การขนส่ง การศึกษาทางไกล เป็นต้น เป็นการใช้คลื่นความถี่โดยไม่แสวงหาผลกำไร (Non Business) หรือที่เรียกว่ากิจการวิทยุคมนาคมเฉพาะกิจ

ในอดีตการบริหารคลื่นความถี่ เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมไปรษณีย์โทรเลข ดำเนินการภายใต้พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ระเบียบคณะกรรมการประสานงานการจัดและบริหารความถี่วิทยุแห่งชาติ พ.ศ. 2518 รวมทั้งข้อเสนอแนะของสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ โดยมีคณะกรรมการประสานงานการจัดและบริหารความถี่วิทยุแห่งชาติ (กบถ.) เป็นผู้กำกับดูแลด้านนโยบายการบริหารความถี่วิทยุของประเทศ ต่อมาในปีพุทธศักราช 2540 กรมไปรษณีย์โทรเลขยุบเลิกโดย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 อำนาจหน้าที่ ตลอดจนทรัพย์สินต่างๆ ของกรมไปรษณีย์โทรเลข รวมถึงการกำกับดูแลด้านนโยบายการบริหารความถี่วิทยุของประเทศ เปลี่ยนไปเป็นอำนาจหน้าที่ขององค์กรอิสระที่จัดตั้งขึ้นตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 โดยมีคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคม และสำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กทช.) อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของประธานกรรมการ บริหารคลื่นความถี่ภายใต้พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และ

กำกับกิจการวิทยุกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2543 และพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 เป็นพระราชบัญญัติที่เกิดจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 ร่วมกับพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม รวม 3 ฉบับ ประกอบกับ กฎ ระเบียบ ประกาศ หลักเกณฑ์ที่ออกโดยคณะกรรมการประสานงานการจัดและบริหารความถี่วิทยุแห่งชาติ และกรมไปรษณีย์โทรเลขที่ใช้ในการกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคม ให้เป็นไปตามกรอบของกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพควบคู่กับการกำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมโทรคมนาคมไทยและมีนโยบายการบริหารคลื่นความถี่อย่างมีระบบ โดยจัดสรรความถี่อย่างเป็นธรรมและใช้ประโยชน์คลื่นความถี่อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดของเพื่อประเทศชาติ และการให้บริการแก่สาธารณะประโยชน์อย่างทั่วถึง ปราศจากการรบกวนซึ่งกันและกัน ปัจจุบันอำนาจหน้าที่ของ กทช. ตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2543 และ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 เปลี่ยนเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม (กสทช.) ตามพระราชพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 20 ธันวาคม 2553

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าปัจจุบันการติดต่อสื่อสารไร้สาย จะมีการพัฒนาเทคโนโลยีโทรคมนาคมและหลอมรวมโครงข่ายโทรคมนาคม ทำให้สามารถบริการโทรคมนาคมด้านกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมได้ในช่องทางเดียวกันหรือพร้อม ๆ กัน ด้วยอุปกรณ์ชิ้นเดียว เช่น ระบบ 3 G การให้บริการผ่านระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง (Broadband Wireless Access : BWA) การใช้วิทยุคมนาคมในข่ายสื่อสารเฉพาะกิจ ยังมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการบริหารงานภายในหน่วยงานและสนับสนุนการให้บริการสาธารณะ การพัฒนาเทคโนโลยีสื่อสารไร้สายตามความนิยมของตลาดโทรคมนาคมหรือผู้บริโภคที่มากขึ้น ส่งผลโดยตรงทั้งความต้องการใช้คลื่นความถี่เพิ่มและนำความถี่ที่เคยใช้ตามเทคโนโลยีเดิมไปใช้งานกับเทคโนโลยีใหม่หรือในลักษณะอื่น ๆ ในขณะที่ความถี่วิทยุเป็นทรัพยากรธรรมชาติ ที่มีมูลค่าและมีอยู่อย่างจำกัด เทคโนโลยีโทรคมนาคมมีการพัฒนาการประยุกต์ใช้ความถี่อย่างมากและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคให้ได้รับโอกาสในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย มีคุณภาพที่ดี รองรับบริการโทรคมนาคมได้ในหลายรูปแบบ สะดวกและปลอดภัยในการใช้งาน การกำกับดูแลจำเป็นต้องมี กฎ ระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ และหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่ใช้ในการกำกับดูแลกิจการวิทยุคมนาคม โดยการปรับเปลี่ยนแก้ไขการกำกับดูแลให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่

เปลี่ยนแปลงไปและสถานการณ์ภายใต้สภาวะของโลกในปัจจุบัน การนำวิทยุคมนาคมไปใช้งานให้ถูกต้องตามสิทธิที่ได้รับและการได้รับความคุ้มครองในการใช้คลื่นความถี่ตามกฎหมาย การได้รับความสะดวกและการได้รับการบริการที่เป็นมาตรฐาน หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ เป็นหน่วยงานราชการที่ไม่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และ ต้องชำระค่าตอบแทนในการใช้ความถี่วิทยุ ตามประกาศกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร เรื่อง กำหนดให้ผู้ใช้งานความถี่วิทยุต้องเสียค่าตอบแทนในการใช้ความถี่วิทยุ ซึ่งมีผลกระทบต่อ การให้บริการของหน่วยงานที่กำกับดูแลการจัดสรรคลื่นความถี่ตามกฎหมาย ผู้รับบริการทั้ง หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ราชการ เอกชนหรือผู้รับบริการอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านหลักกฎหมาย แนวคิดในการพัฒนาการหลอมรวมเทคโนโลยีของผู้ผลิต เพื่อให้เกิดความสะดวกและรับบริการได้ ในหลายรูปแบบด้วยเทคโนโลยีขึ้นเดียวกัน จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้ทำวิจัยจึงมีความสนใจ ศึกษาถึงสาเหตุปัญหาการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคมสำหรับรัฐวิสาหกิจ ระหว่างปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2552 ของสำนักงาน กทช. ในประเด็น ดังนี้

1. ปัญหาหน่วยงานภาครัฐวิสาหกิจ และเอกชนจำนวนมาก มีความต้องการใช้คลื่นความถี่วิทยุเพื่อกิจการวิทยุคมนาคม ในขณะที่คลื่นความถี่วิทยุเป็นทรัพยากรทางธรรมชาติที่สำคัญ สำหรับการสื่อสารระบบไร้สายและมีอยู่อย่างจำกัด ไม่สามารถจัดสรรให้ได้ตามความต้องการ
2. ปัญหาการติดต่อสื่อสารในปัจจุบันตอบสนองการสื่อสารในลักษณะเคลื่อนที่หรือก้าวเข้าสู่ยุคของการสื่อสารไร้สาย (Wireless Communications) ผู้บริโภคที่ต้องการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยและมีคุณภาพ การพัฒนาเทคโนโลยีเป็นไปอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องตามความต้องการของตลาดโทรคมนาคม มีผลให้ความต้องการการใช้ความถี่วิทยุสำหรับกิจการวิทยุคมนาคมเพิ่มขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ ในขณะที่หน่วยงานต่าง ๆ มีความจำเป็นและต้องการใช้วิทยุคมนาคมในลักษณะข่ายสื่อสารเฉพาะกิจจำนวนมาก แต่มีข้อจำกัดในการอนุญาตให้ใช้ความถี่วิทยุไม่สามารถอนุญาตให้ได้ตามความต้องการ
3. ปัญหาหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ใช้วิทยุคมนาคมไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขตามที่ได้รับอนุญาตจากสำนักงาน กทช. และพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ทำให้ต้องถูกดำเนินการตามกฎหมาย
4. ผู้จำหน่ายเครื่องวิทยุคมนาคม ไม่ดำเนินการตามระเบียบกรมไปรษณีย์โทรเลข ว่าด้วยการค้าเครื่องวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2547 โดยถูกต้อง ทำให้หน่วยงานรัฐวิสาหกิจไม่ได้ดำเนินการยื่นคำร้องขอรับใบอนุญาตวิทยุคมนาคมที่เกี่ยวข้อง
5. ปัญหาข้อมูลเครื่องวิทยุคมนาคมในระบบการออกใบอนุญาตไม่สมบูรณ์ ทำให้ไม่สามารถดำเนินการออกใบอนุญาตวิทยุคมนาคมได้ในเวลาอันสมควร

6. การบริหารความถี่วิทยุมีการออก กฎ ระเบียบ หลักเกณฑ์ วิธีการอื่น ๆ ซึ่งเป็นเครื่องมือในการกำกับดูแลการใช้ความถี่วิทยุ ตามมติคณะกรรมการประสานงานการจัดและบริหารความถี่แห่งชาติ (กบถ.) โดยกรมไปรษณีย์โทรเลข มีอยู่อย่างมากมายและในบางกรณีการอนุญาตเป็นการอนุญาตโดยมีเงื่อนไขเฉพาะราย ปัจจุบันการจัดเก็บข้อมูลยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการนำมาใช้งาน

7. ยังไม่มีการจัดทำคู่มือขั้นตอนการดำเนินการ เพื่อใช้สำหรับการยื่นขออนุญาตและการอนุญาตที่ชัดเจน ทำให้ผู้ยื่นคำร้องดำเนินการไม่ถูกต้อง เป็นปัญหาในการพิจารณาดำเนินการอนุญาต

8. ปัญหาด้านนโยบายในการกำกับดูแลการใช้ความถี่วิทยุเป็นไปอย่างไม่ต่อเนื่อง สาเหตุจากการมีหน่วยงานกำกับดูแลไม่สมบูรณ์ตามที่กฎหมายกำหนด การกำหนดแผนแม่บทการบริหารความถี่วิทยุ และ การกำหนดตารางการใช้ความถี่วิทยุแห่งชาติ ยังมิได้จัดทำขึ้น ทำให้ไม่สามารถอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่ใหม่ได้

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นที่มาของงานวิจัยนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคม ของสำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กทช.)
2. เพื่อศึกษาสาเหตุปัญหาของการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคม สำหรับหน่วยงานรัฐวิสาหกิจและนำผลของการวิจัยไปใช้เพื่อเป็นข้อมูลในการแก้ไข ปรับปรุง กฎ ระเบียบ หลักเกณฑ์ วิธีการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคมของหน่วยงานกำกับดูแลการใช้ความถี่วิทยุ และการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคม สำหรับหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ หน่วยงานเอกชน หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่ต้องการใช้วิทยุคมนาคมในข่ายสื่อสารเฉพาะกิจ หรือเพื่อการติดต่อสื่อสารเท่านั้น
3. เพื่อให้หน่วยงานอื่น ๆ ที่มีความต้องการใช้วิทยุคมนาคมหรือผู้ประกอบการค้าเครื่องวิทยุคมนาคม รู้ถึงปัญหาต่าง ๆ และสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการขออนุญาตใช้วิทยุคมนาคมให้ถูกต้องตาม กฎ ระเบียบ หลักเกณฑ์ และวิธีการต่อไป โดยถูกต้องตามกฎหมาย

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารคลื่นความถี่ด้านการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคม ด้านกฎหมายวิทยุคมนาคม การกำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่ ซึ่งเป็น

ผู้บริหารที่มีประสบการณ์และเกี่ยวข้องด้านกิจการวิทยุคมนาคมจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.) ทั้งสิ้น จำนวน 19 ท่าน

2. ขอบเขตเนื้อหาโดยมีการกำหนดองค์ประกอบของการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคมสำหรับรัฐวิสาหกิจ ดังนี้

- 1) คลื่นความถี่
- 2) การบริหารความถี่วิทยุ
- 3) เครื่องวิทยุคมนาคม
- 4) กฎ ระเบียบ ที่เกี่ยวข้อง
- 5) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. เทคนิคที่ใช้ในการศึกษาปัญหาการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคม สำหรับหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ครั้งนี้ จะใช้วิธีการศึกษาด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) โดยใช้การระดมและรวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

4. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัญหาการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคม สำหรับหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ เฉพาะข่ายสื่อสารเฉพาะกิจ เท่านั้น ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2550 ถึง พ.ศ. 2552

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับมีดังต่อไปนี้

1. หน่วยงานกำกับดูแลการอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่ สามารถนำผลวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุง แก้ไขเพิ่มเติมด้านการกำหนดนโยบาย ประกาศ กฎ ระเบียบ เงื่อนไข และหลักเกณฑ์ การอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคมสำหรับรัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นที่มีความต้องการใช้วิทยุคมนาคม ในลักษณะข่ายสื่อสารเฉพาะกิจ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์การเปลี่ยนแปลงของโลกด้านการสื่อสารไร้สายในปัจจุบันและอนาคต

2. หน่วยงานรัฐวิสาหกิจหรือภาคเอกชน ที่ต้องการใช้วิทยุคมนาคมสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ประโยชน์และศึกษาแนวทางการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคมของหน่วยงานกำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่วิทยุ เพื่อนำไปเป็นใช้ในการขออนุญาตใช้วิทยุคมนาคมได้ถูกต้อง ได้รับความสะดวกและรวดเร็วในการดำเนินการ

3. ผู้ประกอบการค้าเครื่องวิทยุคมนาคม สามารถศึกษาแนวทางการอนุญาตให้ใช้วิทยุคมนาคมของหน่วยงานกำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่วิทยุ เพื่อประกอบการค้าเครื่องวิทยุคมนาคมให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ ได้ ถูกต้องตามกฎหมาย

1.5 ข้อจำกัดการวิจัย

การศึกษานี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาจากข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์เคยทำงานกับกรมไปรษณีย์โทรเลขและสำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กทช.) ด้านการกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมและด้านการบริหารคลื่นความถี่วิทยุ ข้อมูลที่ได้เป็นความรู้ด้านวิชาการเฉพาะด้านอยู่ในวงจำกัด ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนำเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) มาใช้สำหรับทำการศึกษาเพื่อการทดสอบทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาในครั้งนี้

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. “คลื่นความถี่” หมายความว่า คลื่นวิทยุหรือคลื่นแฮตเซียน ซึ่งเป็นคลื่นแม่เหล็ก ไฟฟ้า ที่มี ความถี่ต่ำกว่าสามล้านเมกะเฮิร์ตซ์ลงมาที่ถูกแพร่กระจายในที่ว่างโดยปราศจากสื่อที่ประดิษฐ์ขึ้น
2. “โทรคมนาคม” หมายความว่า การส่ง การแพร่หรือการรับเครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ตัวเลข ภาพ เสียง รหัส หรือสิ่งอื่นใดซึ่งสามารถให้เข้าใจความหมายได้โดยระบบคลื่น ความถี่ ระบบสาย ระบบแสง ระบบแม่เหล็กไฟฟ้าอื่น หรือระบบอื่น
3. “วิทยุคมนาคม” หมายความว่า การส่ง การแพร่หรือการรับเครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ตัวเลข ภาพ เสียง รหัส หรือสิ่งอื่นใดซึ่งสามารถให้เข้าใจความหมายได้ด้วยคลื่นความถี่
4. “วิทยุกระจายเสียง” หมายความว่า วิทยุคมนาคมที่ส่งหรือแพร่เสียง เพื่อให้บุคคลทั่วไปรับ ได้โดยตรง
5. “วิทยุโทรทัศน์” หมายความว่า วิทยุคมนาคมที่แพร่ภาพและเสียง เพื่อให้บุคคลทั่วไปรับได้โดยตรง
6. “กิจการกระจายเสียง” หมายความว่า กิจการวิทยุกระจายเสียงและกิจการกระจายเสียง ซึ่ง ให้บริการการส่งข่าวสารสาธารณะหรือรายการไปยังเครื่องรับที่สามารถรับฟังการให้บริการนั้น ๆ ได้ ไม่ว่าจะส่งโดยผ่านระบบคลื่นความถี่ ระบบสาย ระบบแสง ระบบแม่เหล็กไฟฟ้า หรือระบบอื่น ระบบใดระบบหนึ่ง หรือหลายระบบรวมกัน หรือกิจการอื่นทำนองเดียวกันที่ กสทช. กำหนดให้เป็นกิจการกระจายเสียง
7. “กิจการโทรทัศน์” หมายความว่า กิจการวิทยุโทรทัศน์และกิจการโทรทัศน์ ซึ่งให้บริการการส่ง ข่าวสารสาธารณะหรือรายการไปยังเครื่องรับที่สามารถรับชมและฟังการให้บริการนั้น ๆ ได้ ไม่ว่าจะส่งโดยผ่านระบบคลื่นความถี่ ระบบสาย ระบบแสง ระบบแม่เหล็กไฟฟ้า หรือระบบอื่น ระบบใดระบบหนึ่ง หรือหลายระบบรวมกัน หรือกิจการอื่นทำนองเดียวกันที่ กสทช. กำหนดให้เป็นกิจการโทรทัศน์

8. “กิจการวิทยุคมนาคม” หมายความว่า กิจการซึ่งเป็นการรับและส่งเครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ตัวเลข ภาพ เสียง รหัส หรือสิ่งอื่นใด ซึ่งสามารถให้เข้าใจความหมายได้โดยระบบคลื่นความถี่ เพื่อความมุ่งหมายทางโทรคมนาคมในกิจการใดกิจการหนึ่ง โดยเฉพาะหรือเป็นการเฉพาะกิจ ที่มีใช้เป็นการประกอบกิจการโทรคมนาคมตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโทรคมนาคม หรือกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์

9. “กิจการโทรคมนาคม” หมายความว่า กิจการซึ่งเป็นการส่ง การแพร่ หรือการรับ เครื่องหมาย สัญญาณ ตัวหนังสือ ตัวเลข ภาพ เสียง รหัส หรือการอื่นใด ซึ่งสามารถให้เข้าใจความหมายได้โดยระบบคลื่นความถี่ ระบบสาย ระบบแสง ระบบแม่เหล็กไฟฟ้า หรือระบบอื่น ระบบใด ระบบหนึ่ง หรือหลายระบบรวมกัน และรวมถึงกิจการซึ่งให้บริการดาวเทียมสื่อสาร หรือกิจการอื่นที่ กสทช. กำหนดให้เป็นกิจการโทรคมนาคม แต่ไม่รวมถึงกิจการที่เป็นกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการวิทยุคมนาคม

10. “ค่าธรรมเนียม” หมายความว่า ค่าตอบแทนการใช้คลื่นความถี่ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการ รวมทั้งค่าธรรมเนียมอื่นตามที่มิกฎหมายบัญญัติหรือตามที่คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) กำหนด

11. “ตารางกำหนดคลื่นความถี่” หมายความว่า การกำหนดย่านความถี่วิทยุของวิทยุ กระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ วิทยุคมนาคม โทรคมนาคม และการอื่นเพื่อใช้งานภายใต้เงื่อนไขที่ กสทช. กำหนด

12. “แผนความถี่วิทยุ” หมายความว่า การกำหนดช่องความถี่วิทยุสำหรับกิจการวิทยุ กระจายเสียง กิจการวิทยุโทรทัศน์ กิจการวิทยุคมนาคม และกิจการโทรคมนาคม เพื่อใช้งานภายใต้เงื่อนไขที่ กสทช. กำหนด

13. “จัดสรรความถี่วิทยุ” หมายความว่า การอนุญาตให้สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีวิทยุโทรทัศน์ หรือสถานีวิทยุคมนาคมใช้ความถี่วิทยุหรือช่องความถี่วิทยุตามตารางกำหนดคลื่นความถี่ หรือแผนความถี่วิทยุเพื่อใช้งานภายใต้เงื่อนไขที่ กสทช. กำหนด

14. “กรรมการ” หมายความว่า กรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.)

15. “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ แต่งตั้งให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2553

16. “ทำ” หมายความว่า รวมตลอดถึงการประกอบขึ้น การแปรสภาพ หรือ การกลับสร้างใหม่
17. “นำเข้า” หมายความว่า นำเข้าในราชอาณาจักร
18. “นำออก” หมายความว่า นำออกนอกราชอาณาจักร
19. “ค้า” หมายความว่า รวมถึง การมีไว้ในครอบครองเพื่อขายหรือซ่อมแซม
20. “ใบอนุญาตวิทยุคมนาคม” หมายความว่า ใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.